

# "Een beeld, gegrift in mijn ziel"

Ooggetuige José Ramón Herrero vertelt over een beeld dat in zijn ziel gegrift is en niet meer uit zijn geheugen kan worden gebannen – de heilige Jozefmaria aan het ziekbed van een stervende, troostend en sprekend over God.

3-4-2009

“Ik heb vele uren biechthoren op mijn geweten,” zei de heilige Jozefmaria vaak, “bij kinderen uit de armste wijken van Madrid. Graag

had ik de biecht afgenomen van alle kinderen in alle treurige, meest behoeftige wijken in wereld. Zij kwamen met een lopende neus, je moest eerst hun gezicht schoonmaken om vervolgens hun arme kleine zielen te reinigen."

Eén van de jonge mannen die de heilige Jozefmaria plachten te vergezellen was José Ramón Herrero, toen eerstejaars student Rechten. Zijn getuigenis is van grote waarde, omdat hij ooggetuige was van het pastorale werk van de heilige Jozefmaria gedurende die jaren.

"De macht van het Opus Dei is het gebed," zei de heilige Jozefmaria vaak op verschillende manieren. In de vroegste jaren van het Opus Dei vertrouwde hij speciaal op het aan God opgedragen gebed en lijden van de armste en meest behoeftige mensen.

"Ik ging altijd bij de Vader biechten, zoals we Don Jozefmaria noemden," herinnert zich Herrero, "en soms ging ik met hem mee om catechismusles te geven. Er was een groep van vijf of zes studenten die ging; we ontmoetten elkaar op zondagmorgen in de metro van Madrid."

"Als we uit de metro kwamen, moesten we nog tamelijk ver lopen over met onkruid overwoekerd, modderig terrein, voordat we bij de krotten kwamen waar de kinderen woonden en wij catechismusles gaven. De kinderen waren erg vervuild en haveloos, maar erg levendig en leergierig. De Vader wilde dat we hun ouders ontmoetten, maar dat was niet eenvoudig. Op een zekere dag kwam een kleine jongen in tranen langs. 'Wat is er aan de hand?' vroegen we. 'Mijn vader is ernstig ziek,' zei hij. We gingen met hem mee naar het hutje waar hij

woonde. Het bestond uit slechts een berg blikjes en smerig karton, met binnen een aantal armzalige kinderen op een kluitje samengepakt. Zijn vader lag te rillen van de koorts op een soort hard en oud bed. We deden wat we voor hen konden doen.

Op een dag zei de heilige Jozefmaria tegen mij, 'Wil je mij vergezellen om zieken te bezoeken?' We gingen naar het algemene ziekenhuis in Atocha, nabij het treinstation van Madrid. Het was een enorm gebouw met een binnenplaats en zeer hoge plafonds.

Alles was koud, troosteloos en zielloos. Ik vergeet nooit de indruk die het op mij maakte: die enorme met zieken overbevolkte verpleegafdelingen en bij gebrek aan bedden lagen de zieken overal: bij de trap, in de gangen, in elke hoek op matrassen, op strozakken, op de vloer. Ze hadden tyfus,

longontsteking of tuberculose; in die tijd ongeneeslijke ziekten. De meesten van hen waren de armoede van het platteland ontvlucht en kwamen naar de hoofdstad om hier hun geluk te beproeven, zo kwamen ze hier terecht.

In Madrid waren in die tijd onvoldoende ziekenhuizen om zorg te dragen voor zoveel zieke mensen en in deze ziekenhuizen was onvoldoende personeel om voor hen te zorgen. Toen de Vader deze zieken ging bezoeken, hoorde hij niet alleen biecht, maar zorgde ook voor hen en was hun dienstbaar. Zaken die tegenwoordig voor ziekenhuismedewerkers vanzelfsprekend waren, maar in die jaren, in die situatie, niemand deed.

Hij waste hen, knipte hun de nagels, verzorgde hun haren, schoor hen, leegde de po ... Hij kon geen eten geven, omdat het ziekenhuis hem dat

verbod, maar liet voor de zieken altijd iets goeds achter om te lezen. Hij vroeg aan die zieke mannen en vrouwen, aan wie de artsen veelal geen hoop meer konden bieden, om hun pijn, lijden en eenzaamheid op te offeren voor het apostolaat dat hij deed met jongeren.

Toen ik nog jong was en met hem meeding, stond ik achter hem te kijken als hij de zieken aandacht schonk. Dit beeld is in mijn ziel gegrift: de Vader geknield bij een zieke, liggend op een armzalige strozak op de vloer, hem bemoedigend, woorden van hoop en troost sprekend. Dit beeld blijft in mijn geheugen: de Vader aan het bed van deze stervende mensen, hen troostend en met hen sprekend over God.

Een beeld dat al die jaren van zijn leven weerspiegelt en samenvat."

José Ramón Herrero

.....

pdf | Document automatisch  
aangemaakt door [https://  
dev.opusdei.org/nl-nl/article/een-beeld-  
gegrift-in-mijn-ziel/](https://dev.opusdei.org/nl-nl/article/een-beeld-gegrift-in-mijn-ziel/) (4-8-2025)